

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

»ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК« излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду »Краљев трг« до Управе града Београда, а у упутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: селима, које улазе у састав општине а која је већ претплаћена, чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостионичарима и механџијама из упутрашњости годишње 16, полугодишње 8 динара. Жандармима годишње 8, полугодишње 5 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих командира полицијских односно пограничних одреда. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство: годишње 24, полугодишње 15 динара. Поједини бројеви »Полицијског Гласника« не продају се. Рукописи не враћају се.

МОЛИТВА

(ИСТИНСКА СЛИКА ИЗ НАШИХ ДАНА)

Старац Ђорђе је много претурио преко главе. А и како не би кад је он као зрео човек живео у истом месту овом у селу Н. околине Ниша и за време Турака. Често се сећа прошлих минутих мука и тешких дана робовања, и таман се уздах извије из изнурених, старих груди, а погледа децу своју срећну и задовољну у слободи, па му лицем заигра осмех среће, а усне прошаћу топлу молитву за здравље и дуг живот ослободиоца Краља.

Често би он тако у часовима када га мисли одведу у горку прошлост дана радовања дозвоа синове своје и обузет из дубине душе осећањем најдубље захвалности према великом благотворном и витешком делу Краља Ослободиоца тих крајева, изговорио:

— Децо, ја сам стар и можда ћу скоро умрети, али вам остављам у аманет да вечно носите у грудима својим најдубљу љубав и благодарност, према Великом Добротвору и Родољубу, који нас је ропских мука избавио и спасао, да вечно будете готови дати и крв своју и живот свој за узвишеног Краља Милана и сина Његова и Господара нашег Александра I. Ви још и не знате колико ми дугујемо Ослободиоцу своме, али ја, који сам под Турцима много патио и много страдао, добро знам, па хоћу да то и ви знате, и да и децу своју напојите истом том оданошћу. То вам је мој аманет и ако га очувате, а и деци својој оставите, ја ћу умрети мирно, јер ћу знати, да сам се одужио бар онолико колико сам могао.

Онога дана баш када кроз целу земљу проструја страشان глас о атентату на Њ. В. Краља Милана и када се сав народ гнушаше страшног зликовца, који тако срамним делом и покушајем да уништи живот драгоцен и велики, када сви Срби осећаху да им је тај грозни зликовац укаљао образ и част баш тада стари Ђорђе сеђаше крај огња па се опет сеђаше робовања под Турцима и шапуташе по обичају своме молитве за здравље и дуг живот Ослободиоца свога, док уђе у кућу најстарији син његов блед и скрушен, па не могаше ништа проговорити, седе до оца и зарони главу међу руке па уздахну.

— Шта је? упита га отац.

— Бојим се да ти кажем — изговори син уздрхталом гласом, јер знађаше колико ће тај глас потрести оца његова, који је и иначе стар и изнурен.

Настаде тајац. Једва се син ослободи и једва чујним, тужним гласом саопшти оцу ту страшну вест о атентату.

Старац задрхта. Уста му задрхташе а очи синише празном страшног бола туге и освете. Неколико минута не проговори, па једва чујно, гласом што дрхти очајно, упита:

— Је ли жив?

— Жив је и остаће хвала милостивом Богу здрав.

Очи старчеве се напунише сузама радости, а лице доби неки свечани израз. Он приђе домаћој икони, припали кандилоце, искупи целу своју породицу, клече пред икону, подиже очи небу, а глас му задрхта:

— Боже, хвала ти на милости твојој, што чуваш земљу нашу!... Боже, чувај нас сваке беде.

Изговори ове речи, а сузе се среће скотрљаше низ смежуране старе образе. Породица његова понављаше те исте речи.

Шта је узвишеније и светије од овакве једне сузе дубоке благодарности и племените радости. То су узвишени тренуци у животу, у души човековој, то су свете сузе! А ова тиха скромна молитва, што је у кругу породице своје, у маленој сиромашној кућици, пред старом дрвеном иконом предака — мученика и робова, шапуће осамдесетогодишњи старац, који преживе и мучне дане робовања и борбе, а дочека дане слободе и среће Србинове, јест, ту молитву чисту и искрену Бог чује и прима.

У том баши са малене црквице сеоске забрујаше звона.

— Благодареше — рече један од синова.

Мало после и цела се породица упуту цркви, да се тамо Богу помоли за сваку срећу дома Обреновића.

30. јуна 1899 год.

Београд.

ЧОВЕК КАО ЗЛОЧИНАЦ*)

од М. П. Јовановића.

(НАСТАВАК)

Тога ради, аутор наш дели своју књигу у три дела: у првоме делу излаже и расматра чињенице, које се тичу телесне организације злочинца; у другом говори о својствима духа злочинчева; а у трећем претреса питање о урођеном злочинцу. Први део свакојако више је медицинског интереса, али у њему има одељака, с којима треба и правник да буде упознат; а други и трећи део писан је поглавито за правнике. Ми ћемо се потрудити, да у што краћем изводу, према простору овога листа, у чланцима који ће доћи, изнесемо ту садржину.

I. Особине телесне организације у злочинаца.

Лобања и мозак у злочинаца.

Данашња криминално-антрополошка школа врло је сродна а у неким појединостима и истоветна с познатом френолошком школом Франца Јос. Гала. Та сличност није само у методи, којом се служи, него и у ономе како се користи добивеним резултатима. Гал је, као што је познато, у почетку овога столећа с великом оштрином ума изнео своју науку, назвавши је *френологијом*, којој, како изгледаше, као да беше намењено да учини преврат у ондашњим погледима на живот здраве и болесне душе, на функције мозга и на то откуда је и шта управо јесте злочин. Испитујући крој лобање многих лица чим год нарочито обдарених, било на добро или зло, дакле уметника, научника, умно болних, злочинаца и др., а тако и лобање многих животиња, одликаних ма каквом особитошћу, он је

*) У прошлом, 26., броју, у чланку под овим насловом, погрешно је на стр. 202, први стубац, у врсти 12. и 13. оздо штампано: *правила* место *правилна* и у врсти 6. *говори* место *говорили*; даље у другом ступцу, врсти 10 озго: *добија* место *одбија*, у врсти 22. оздо *не мање* место *немање*, у врсти 13. *били* место *баш* и у врсти 4. *предвидети* место *президети*. Како ове погрешке кваре смисао, молимо читаоце да их исправе.

дошао до уверења, да од тога кроја зависе све ове особености; а упоређујући делања духа у људи и животиња, учаше да су многе од тих особина заједничке и једним и другим, да су им иманентне, само што још варирају код појединих родова. И то у чем варирају урођено је, мисли он, роду или индивидуи, али урођено само као природан дар или клица, која се може развити и васпитањем јако оснажити. Како је мозак, као орган свега инстинктивног, свега моралног и интелектуалног живота, исте структуре у свих индивидуа, а опет су им подобности врло различне и неједнаке према добу живота, то Гал мисли, да у појединих индивидуа неки делови мозга морају бити нарочито развијени и да према томе разне подобности људске имају своје нарочите органе или засебна нека места у мозгу, који је онда у ствари само сума свих тих појединих органа. И онда у колико појединац показује већу извесну подобност духа, у толико јачи мора бити дотични орган или место у мозгу, у толико дакле већа мора бити супстанцијална маса његова у мозгу. Или се може и обратно тврдити: ако неко поједино место буде јаче развијено, значи да је јако развијена и извесна подобност духа у те индивидуе. Дакле, главни резултат Галова проучавања тај је: да различним моћима духа одговарају извесна уздигнућа на лобањи, која бивају услед развитка оних појединих органа или места тих подобности на површини мозга и у његовим вијугама. Свака нарочито запажена подобност у човека или животиње указује, по Галу, и на неко нарочито истакнуто и развијено место на лобањи, и тако он закључиваше да свако истакнуто место на лобањи значи ову или ону особину духа. На тај начин Гал налажаше на лобањи неких 35 места за толико разних подобности и особина инстинктивног, интелектуалног и моралног живота.

Гал и његове присталице узимаху као доказану истину, да је узрок злочину у органској природи или подобности мозга, па су на главама осуђеника пипколили злочине, за које су ови осуђени!

Једва треба још да се каже данас, да су варљиве све оне границе, повучене на френолошким картама Галовим, којима удара међе појединим подобностима људи и бележи њихове особине. Наука његова противи се фактима, и ако се хтело да је из њих поцрпена. Основе његова учења нису истините: мозак није лобањом поклопљен тако, да се, кад расти, ова мора подешавати са свим према мозгу и да унутрашња површина њена мора потпуно одговарати површини мозга. Уздигнућа на лобањи не одговарају никако уздигнућима на површини мозга и врло многа само су дело случаја. Неистинито му је и то тврђење, да с величином мождане масе расти или опада интелигенција. Упоредна анатомија учи нас, да психичког делања, инстинктивне радње, вештачког дела може бити и без хемисфера великог мозга у бескичмењакâ. У опште видимо и код животиња да интелигенција не иде упоредо с тим. А и немогуће је да то буде, јер ту није у питању само квантитет него и квалитет. Међ људима има великих умова с малом лобањом, а правих глупака с великом главом. Велики таленти често су у лобањама са свим малих димензија, а ипоти с великим главама. „Мало имамо повода, вели Фолкман, да верујемо да у величини мозга лежи велики дух; на против, имамо права да узмемо да би његова сувишна величина била баш од штете.“

Галово одређивање подобности и моћи духа човека по појединим местима мозга и кроју лобање толико је ненауочно и неисправно, да је, у погледу наклоности злочину, као што се зна, и *Наполеон* згодно рекао: „Гал извесним уздигнућима на лобањи приписује неке наклоности и злочине, који од природе и не постоје, него су конвенционални, потичу из друштва. Шта би било од његова органа за крађу кад својине не би било, од органа пијанчења кад алкохолног пића не би било, од гордости да друштва није?“

Но ма колико да има заблуда у његовом учењу и ма да се једва што испунило од онога чему се надао, ипак Гал, као велики посматралац и испитивалац, поред осталих, има ту велику заслугу, што нам је отворио једну област, у којој су емпијска посматрања његова камен-темељац за даља непрекидна истраживања. Френолошка школа Галова, као што је то лако увидети, управо је мати модерној криминално-антрополошкој школи.

Увидевши како је погрешно узимати да је седиште појединих моралних подобности и злочинних склоности у са свим одређеним деловима великог мозга и да се то доказује појединим местима на самој капку лобањине која тим деловима великог мозга одговарају, потоњи посматраоци, пошто су упростили Галову теорију, зауставише се ипак на томе да проучавају крој лобање нарочито у злочинаца. Ту стоји на првом месту *Карло Густав Карус*, са својом књигом: *Начела нове научне краниоскопије* (1841. год.). Проучавајући различне кројеве лобања и ревносно мерећи их, он је дошао до уверења: да између опште конфигурације лобање (дакле на тек појединих јој места) и извесних психичких карактера постоји непосредна веза. Истраживања, којима се до овога хтело доћи, названа су, дакле, *Краниоскопија*. Ту своју краниоскопску систему основао је Карус на анатомским и ембрионалним фактима. Узимљући да се мождана маса и у ембрионалном стању састоји из три мождана мехура, од којих предњи, обе хемисфере, достижу највећи развитак, којим човека тек и чине човеком, задњи, мали мозак, остаје знатно мање развијен, а средњи, који је као нека спона између великог и малог мозга и између великог мозга и мождине, да се најмање развије — он сматра, да та три мождана дела имају својих извесних и са свим засебних функција. Предњи мозак орган је духа, у њему је моћ сазнања, поређења и суђења; средњи мозак центар је упечатака о којима се има свести и орган за осећаје; задњи део мозга седиште је инстинката, страсти, воље и полног живота. Овим деловима мозга одговарају три главна дела лобањиних костију: чело, теме и потиљак. Према томе, три главне душевне моћи: сазнање, осећање и воља имале би за своје органе та три првобитно још одељена дела мождана, тако, да хемисфере репрезентују интелигенцију, средњи мозак вегетативни живот и осећајност, мали мозак кретање, вољу и инстинкт. И онда, ако је предњи део главе слабо а задњи јако развијен, биће слаба интелигенција а силна пожуда, т. ј. индивидуа ће бити ближа правој животињи, као што је и на лобањи сисара карактеристично то, што је потиљак према челу и темени јако развијен; ако је теме јако развијено а оба друга два дела лобањина капка кржљавија, биће, уз недовољну интелигенцију и снагу воље, јак вегетативан живот, као што је у деце и недотупавних. Развитак појединих делова лобање показује дакле, по Карусу, природни дар, разлике душевних особина у појединаца и заиста има психичкога значаја, који се даје баш тачно изразити у бројевима мерењем појединих делова. Уз то Карус излаже, како однос ових појединих делова главе даје могућности, да по њему судимо и о моралним особинама лица. Мало развијена чеона кост, умерено развијено теме, а врло јак потиљак казују лице великих пожуда, немоћно да се руководи размишљањем. Тако лице лако пада у порок и са свим зависи од спољних прилика „да ли ће така природа дати неку моралну наказу“. „Није ретко, вели Карус, да се у злочинаца види облик главе који се одликује особитом ширином темена, а умерено развијеним челом и слабо развијеним потиљком. У њих је јак вегетативан живот: имају потребе да много једу и пију, а без интелигенције и снаге воље да сами раде. Најмањи повод, па су такви људи готови на сваки злочин.“

(Наставиће се).

ДУШЕВНЕ ОСОБИНЕ У ЗЛОЧИНАЦА

По Dr. Havelock Ellis-у и др.

ЧИТАНО У „ПРАВНИЧКОМ ДРУШТВУ“ НА ВЕЛИКОЈ ШКОЛИ

(НАСТАВАК)

У Немачкој су ове периодичне појаве (познате под именом „Zuchthaus-Knall“) описали *Delbrueck* и *Krafft-Ebing*. У Италији их је посматрао *Ломброзо*, а нарочито при топломе времену и у главном онда, кад се и епилептични наступи најчешће догађају; он их је посматрао као нов доказ за тесне везе између епилептичара и инстинктивног злочинца. У Енглеској се оне ретко дешавају; на против чешћи су код жена, које, како се то тамничким језиком каже, теже ка разјарености. Ови дивљи наступи, који од времена на време сналазе преступнице у затвору, посматрани су врло брижљиво у Енглеској; и овде, као

и у другим земљама, они су схваћени као нарочите инсубординације, које се морају казнити.

Једна надзорница у казненом заводу описала је др. *Mary-Heu-y* ове појаве на следећи начин: »Понеки пут примећују у напред, кад хоће да дође наступ и тада саме захтевају, да се затворе у тврде ћелије. У овим наступима оне су свакојако и врло снажне и силовите; цепају и разбијају све што им под руку дође, и у колико су млађе, у толико је то горе. Најгоре доба је, мислим, између 17. и 23. године. У овим годинама понекад су, заиста, праве сатане.« Заводски лекар саопштио му је, да иначе 4% свију осуђеника (20 од 600) пате од таквих, тренутних, гневних наступа, и да се сви ови, скоро без изузетка, налажаху у добу између 15. и 25. године. »Жене,« рекао је даље, »повређују при томе често саме себе или своју околину, хаљине цепају на парам парче, разбијају прозоре итд.« И *Nacke* је ово потврдио и вршио неколико интересантних посматрања о експлозивним тежњама лудих и злочиначких жена.

Mary Carpenter наводи у својој књизи: *Female life in Prison* један врло карактеристичан дијалог:

»Госпођице Карпентер, ове ноћи пашћу у јарост.«

»Ах, будалаштина, мислим да нећеш на тако будаласте мисли пасти.«

»Ипак то ће свакојако бити.«

»А зашто.«

»Зато што ми се то једнако врзе по глави; ноћас ћу се разјарити, видећете.«

»Да те није ко увредио или ти што учинио?»

»Није; али се морам разјарити, овде је тако жалосно; сасвим извесно, то ћу радити.«

»И тада ћеш доћи у »тамну« (ћелију).«

»То и сама хоћу.«

И своје смерање је извршила; окно на прозору пуче; парчета од хаљина летела су кроз прозор на поље или их је изгужвала и разбијала по ћелији. Чувари дотрче у помоћ, и сад се изроди једна ужасна борба с гребањем, уједањем и дреком.

Овакве појаве примећене су и у нашим казним заводима. У Тасиним белешкама »*Целату или лекару*« забележен је један такав случај. »Једнога дана у новембру (дакле баш у доба, када злочинци — као што је то констатовано у страним казним заводима — најчешће падају у оваква расположења) 1890. год. седело је њих осамнаест робијаша у казамату. Сви затворени. — Милош изгледаше нешто уплахирен. Кавгу отпоче тек онако из ничега. У том, веле сви осуђеници, дође као бесан. Нападе га као неко лудило. Стаде на осуђенике налетати. Извуче од некуда нож, ма да је ношење сечива у заводу забрањено. Удари прво њиме у леђа до кичменог стуба Тола Игњатовића. Па онда налете на Петра Танасковића. Овога удари ножем по руци. Петар побеже у крај, али он појури за њим и неколико пута ударио га је у слабину, докле га није распорио. Сви остали осуђеници поскакаше из кревета и нададоше вику. Дође повећа стража, али с великом муком савлада злочинца. Толе и Петар умрли су од нанетих повреда.«

Интересантне опаске дао је др. *Nickolson*, о времену у коме се овакве појаве најчешће дешавају. »Највећа могућност за овакве појаве код жена, пада у време менструације. Осем тога што сам то ја сам опазио, то су ми потврдиле и искусне надзорнице.« Ове појаве, сличне хистеричним, могу се равнати, нарочито у периоди менструације, врло сличним наступима код епилептичара, лудих и блесастих. И др. *Sutherland* нашао је при истраживањима на 500 пацијенткиња у *West Riding Asylum*-у, да су за време менструације епилептични наступи најчешћи и најтежи; а и маниакалска раздражљива стања падаху обично у ово време. У опште, међу женским умоболнима налази се, да су у доба менструације обично раздражљиве и напрасите, да употребљују непристојне изразе, деру своје хаљине итд. Код једне од рођења блесасте девојке, која је за време пубертета била зловолна, свирепа, напрасита, приметно је др. *Langdon Down* за време менструације ружно изражавање, неуљудно понашање, лажљивост и инсубординацију. *Friedreich Dagonet* и др. наводе многобројне примере, по којима иначе сасвим разумне жене нису презале за време менструације ни од каквог злочина, па ни од самога убиства. И код здравих младих девојка често је наступ менструације праћен неким необично узбудљивим стањем.

Већ помињати г. *Миленковић* и овакве појаве запазио је код нас. На једном месту саопштава овакав случај: »Милчика Н., родом из Пеште, стара 18 година, затворена једном због блуда, правила је у апсани читаву узбуну. Викала је, псовала, тукла друге апсенице, понашала се некако чудновато. Једва се даљим испитивањем сазнало, да то она увек ради тако, када период добија. Тада код ње наступа неко ненормално стање, да не зна шта чини од себе.«*)

И годишње доба изгледа да је од утицаја на непостојаност расположења. *Mary Carpenter* примећује, да су осуђенице најнепослушније, најтврдоглавије око Божића. Међу злочинцима у Елмири налазимо по таблицама др. *Wey-a* у пролеће тежњу к инсубординацији. У шпанским тамницама изгледа по књизи *Salill*-овој: *Vida Penal en Espana*, да дисциплинарни затвор много чешће пада у пролеће и лето, но у ма које друго годишње доба. (Март—мај 8 случајева, јуни—август 9, септ.—новембар 9, дец.—фебр. 3). Два самоубијства десила су се у септембру.

Интересантна је неодољивост, инстинктивност ових импулса, зашто имамо сигурних, несумњивих доказа. *Касанова* вели о својим лукавим преварама: »Када извођах какву идеју, коју нисам унапред смислио, било ми је као да сам следовао закону судбине, као да сам слушао неку вишу силу.« Разни кесароши говорили су *Ломброзу*: »Видите, у овим моментима инспирације (!) ми се не можемо да савладамо, морамо да крадемо.« Често се догађа, примећује *Mary Carpenter*, да по каква крадљивица каже тамничкој надзорници: »сав сам труд уложила, госпођице, али узалуд. Морадох красти. Чинила сам све могуће, али не помаже. Сад сам овде; то није све моја кривица, јер сам се заиста трудила да то не чиним.« *Bontemps* и *Lacassagne* наводе примере, како су отмене париске даме крале ствари из париских великих магацина.

Један кесарош казао је *Maro-y*: »Кад сам кога видео с часовником у џепу, тада сам осећао стварну потребу, ма да ми новци нису требали, да му га украдем.« *Достојевски* вели приликом узгредног описа једнога злочинца, који се од свију плашио, али њему је био искрено одан: »Понекад ми признаваше, а то се дешаваше увек нехотично, од мене никад ништа није крио, из чега сам закључио, да га на крају није терала пожуда за новцем или какав други низак мотив. Једном је украћени предмет била библија, коју је продао, да би за те новце купио ракије. Сигурно је тога дана добио велики прохтев за јаким пићем, који је, као и увек, морао задовољити по ма какву цену. Покушао сам да га укорим, јер ми беше жао моје библије; он ме мирно слушао не љутећи се. Признаваше да је библија врло драгоцену књигу и искрено сажаљеваше што је више немам, али се ни тренутка није кајао што је исту украо. При том ме је тако искрено погледао, да сам одмах престао псовати. Трпљаше моје прекоре, јер мишљаше да тако мора бити, за такво дело заслужио је да буде покућен, а ја морадох грдити, да бих цсовком олакшао срцу; али у потаји држао је то за такву лудорију, које би се сваки разуман човек морао стидети. Ја мислим да ме је он држао за дете, будалу, која не може да појми најпростије ствари у свету.«

(Наставиће се).

Т Р А Ж И С Е.

Јованка, кћи Јована Глишића из Вигошта, окр. ужичког која је била у служби код Млађена Глишића из истог места, ноћу између 21. и 22. прош. месеца нестала је. Њој је тек 15 година, раста је средњег, косе риђе, образа пуних. Од одећа има на себи, поред кошуље, вунену сукњу, прелук — потпасач сукнен али не од сукна, већ од ткива; на ногама сељачке чарапе и опанци. — Начелство округа ужичког, актом од 26. пр. мес. № 8350., моли све полиц. власти да Јованку потраже, па нађену тамо упуте или да одговоре. О проналаску известити и Управу гр. Београда с позивом на Бр. 16128.

*) Тасине Белешке, II. »*Целату или лекару*« стр. 41.

ПОТЕРА.

Петар Д. Шудић, тежак из Смиловца, среза ражањског, ноћу између 6. и 7. прош. месеца извршио је на опасан начин крађу кукуруза Антонију Миладиновићу, тамош. па затим некуд побегао. Њему је 25 год., раста је средњег, лица плаво-белог, бркова малх, белх; кад говори врска; од одела носи гуњ и чакшире од српског сукна, на ногама опанке, на глави шајкачу. — Начелство округа крушевачког актом од 25. пр. мес. Бр. 6695. моли све полицијске власти да Петра потраже и нађеног њему спроведу. Исти се може спровести и Управи гр. Београда с позивом на Бр. 15886.

Јован Вујић и Милан Тодоровић, свитачки Цигани, коњокрадице, који су били у притвору начелника среза моравског, округа пожаревачког, побегли су из истог ноћу између 27. и 28. прош. месеца. Јован је средњег стаса, лица округла, бркова црних, средње величине; на левом образу има белег од убоја; од одела има на себи отворен копоран, шубару и обувен је у чизмама. — Милан је стаса високог, дугообраза, бркова повећих; на себи носи шарену молдонску реклу, панталоне од материје, на глави шубару и на ногама опанке. Обоје имају по 35—40 година. Срески начелник депешом од 28. пр. мес. № 840., моли све полицијске власти, да бегунце потраже нарочито по вашарима, и нађене њему у Жабаре стражарно да спроведу. Власти ближе Београду могу их спровести и Управи гр. Београда, с позивом на Бр. 15885.

Коста Стојановић, земљ. из Пановља, ср. пчињског, окр. врањског, 30. маја ове год., побегао је од своје куће и собом одвео Илинку жену Стевана Никколића, онд. и том приликом украли 16 динара у новцу и разне ствари. Кости је 39 година, раста средњег, у десну руку између рамена и лакта сакат, а у ногама патрав. Илинка има 43 године, омалена је и лепушаста, на десном образу испод јагодице има угнуту белегу. Начелство округа врањског актом од 13. јуна, тек. год. № 9281. моли све полицијске власти да се Коста и Илинка живо потраже и нађени стражарно њему спроведу. Ухваћени могу се спровести и Управи гр. Београда, с позивом на Бр. 15258.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

(Забрањује се репродуцирање и прештампавање ових слика)

Ђура Кнежевић, атентатор. У прошлом ванредном броју нашега листа изнели смо у две позитуре слику овога зликовца који се дрзнуо противу живота Узвишеног Родитеља, нашег Краља и Господара. Али, како је то сликање вршено на брзо после извршеног атентата, док је још зликовац био у забуни

и са завијеним вратом због ране добивене од метка, којим се хтео убити, и због отока, који је наступио услед ране, слика његова није га показала онаког, какав је изгледао у нормал-

ном стању, већ као што се видело, изгледао је од 40 година у место 26, колико у ствари има. Затим и одело, које је на себи тада имао није било његово, јер, како је скочио био у воду да се удави, па га из Саве мокра извадили, њега су у Главној полицији пресвукли у друго, суво, неко старо и поцепано

Ђура Кнежевић

одело, нађено у магацину, што је остало од неких бив. притвореника Управних. Сад пак сликали смо га у оделу, у коме је био 24. пр. м. кад је атентат извршио. То су ове две слике са шеширом на глави и оне су верно испале. Трећу слику што доносимо, добили смо од г. Марка Стојановића, овд. адвоката и вицегубернера Народне Банке, коју је он сам, као човек пасиониран за те ствари, са својим момент-апаратом снимко и израдио. И она је боља од оних у прошлом броју изнетих, јер га је он сликао на два три дана доцније, кад му је спао оток, и кад је се повратио од првога страха.

На великој слици испод које је његов својеручни потпис, види се с десне стране на врату још незарасла рана од куршума; на другој пак слици с профила, види се белег на образу, који је израније имао.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА

Због израде нових слика овај број излази данас у место јуче као на дан редовног излажења; а због издатог ванредног броја и краткоће времена овај број дајемо на пола табака.

За фотографску радионицу „Полицијског Гласника“ потребан је шегрт. Он треба да је из Београда или да има овде фамилије где ће поћивати; да није млађи од 15. година, и да поднесе уредништву уверу од два добра грађанина о своме владању.